Béres Attila

Történelem

A kíntornász visszanéz – részlet (sic: í)

Akkor októberben minden szürke volt. Szürkébb, mint általában, pedig amúgy is eléggé. Az utcák, az ég, a boltok, a naftalinból előkerült nagykabátok, szürke, szürke. Várakozás volt a levegőben, reménykeltő és baljós egyszerre. De a forradalom mintha sose történt volna. A házbeliek igyekeztek úgy beszélni, mint előző nap, előző héten, előző hónapokban. A házunkban megüresedett egy szoba. Lakásként tartották nyilván, de csak egy szoba volt, igaz, utcai ablakkal. Emberek jöttek megnézni, de Zsiga néni, a házmester nem nyitotta ki nekik az ajtót, akármilyen pecsétes papírokkal hadonásztak. – Ne kérdezd, miért neveznek egy női házmestert Zsigának. Ez a Bókay utca 25. a nyolcadik kerületben, ahol az udvart sárga keramit borítja, és az emberek a Tanácsházát még mindig Elöljáróságnak hívják tíz évvel a nagy felszabadulásos rendszerváltozás után.

A fiatalság nem is észlelte ezt a szürkeséget, hiszen ebben nőtt fel. Fontos dolgokkal foglalta el magát. A tízéves is.

Már mindenkinek volt meztelen nője. A bátyám a Moravcsikkal egy délután húszat is előhívott a Moravcsikék elsötétített fürdőszobájában, mert nem bajlódtak az eredeti filmmel, hanem egy negatív papírképről másolókeret segítségével ütemesen haladtak: előhívó, fixír, mosás. A gyors munkatempó miatt a képek zöme napokon belül megsárgult. Zsebtükör méretű naptár köré fényképezték a nőciket, olyan kicsik voltak, mint az előre az ötéves tervért bélyeg az iskolai spórkasszában. Azt mondták, minél kisebb, annál izgalmasabb. A legizgalmasabb az volna, ami olyan kicsi, hogy csak különleges mikroszkóp nagyítóval látható, de azt egy átlagos muki nem venné meg három forintért. Így is érezhetően telítődött a piac.

A Völgyesi Jancsi aztán teljesen letörte az üzletet. Volt egy nagy könyve, abban az ő meztelen nője annyira meztelen volt, hogy bőr se volt rajta. Hajtogatni lehetett az átlátszó lapokat: először ott állt vigyázzállásban, a mellén két piros gombfoci, aztán megnyúzva látszódott, az izmai piros kötegekben, akár a Szalai bácsi gurtnijai, amíg a segédek szét nem rúgták a munkabér miatt. Még aztán a belek meg a máj, szépen, disznótorosra színezve, legvégén meg a csontváz.

A Jancsi rájött, ha fordítva mutogatja, izgalmasabb. A csontvázzal kezdte, és csak újabb forintokért öltöztette belekbe, izmokba, idegekbe.

Ezeket már kívülről tudtam, de sosem volt annyi pénzem, hogy a bőrt is rátegye, és lássam a melleket is. – Ha ellopod az öreg micisapkáját, bebőrözöm neked, ameddig csak akarod – szédített.

A Szalai asztalos sapkáját nem lehetett ellopni, mindig a fején volt. Még evés közben sem vette le, mert repesze volt, és a vas annyira kiállt a fejéből, hogy vonzotta volna a villámot.

– Mi lesz ez, dekoráció? – álltam a gyalupad mellé. A Szalai a fűrészporba köpött. Amikor ünnepségre készült a ház, a Takács úr mint meghatalmazott házbizalmi mindig azt mondta: Szalai úr és Béres úr vállalja a dekorációt, ennyit a magánszektor megtehet a népi demokráciáért!

Apám meg a Szalai nézték egymást, mintha ketten kaptak volna egy közös fogast a Dagályfürdőben.

– Ez hülye ez a Takács! – rángatta magára apám este a bokáig érő hálóinget. – Talán a rossz cipőket lámpionozzam ki?

De most nem is készültünk ünnepre.

– Mi lesz ez, dekoráció? – kérdeztem hangosabban, mert még nem láttam olyat. Dekoráció, úgy hangzik, mint a demokrácia, csak nem tudom az értelmét egyiknek sem. Hallottam, hogy a Donpedrót kidekorálta két jampec a Gólya vendéglő csaposnője miatt. A lila monokli meg a forradások csak egy hét múlva tűntek el az arcáról. Hát ilyen bonyolult. Többet kell olvasnom.

A két asztalos segéd fütyülve öltözködött. Az egyik letörülte a fűrészport a tükörről, amiben én csak felhőket szoktam látni, és vizes fésűvel belőtte a haját séróra.

– Kredenc – nevetett. – Kredenc!

Kardnak való lécet néztem a ledobált hulladékfa között.

– Viszlát, főnök úr! Tisztelet!

– Semmi viszlát, végeztem magukkal!

– Össztánc van a Barossba, de holnap jövünk!

Ne jöjjenek, akivel én egyszer végzek, annak vége! Ha most itt hagynak a szarban... – pörgött a satu, mint a propeller. – Ez már kész kizsákmányolás! Az adóm az égben!

– Várnak ránk a bigék, főnök úr, de holnap pillanatok alatt összevágjuk!

Kettesben maradtunk. Minden iparos ideges.

– Jampecok! Nekem a Thék Endre személyesen gratulált! Az én modellemet tanították az iparrajz-iskolán!

A Thék Endre most nem valami divatos – mondtam –, a Thék Endre utcát már át is nevezték Leonardo da Vincire.

Egy pillanatra megállt, levette a sapkát, megvakarta a fejét. Ágaskodtam, de nem látszott a kiálló repeszdarab.

– Az kicsoda – kérdezte.

– Kicsoda kicsoda?

– Hát az a leonard.

– Gömöri néni mondta, hogy spanyol kommunista, harcolt a polgárháborúban.

Hát mondjuk azt nem tudtam, mi az a polgárháború, de legyél csak jól értesült, és akkor önmaguktól megnyílnak előtted az emberek.

Fölvettem egy tőrnek való lécet.

– Az apám se tart már segédet.

– Az más, én asztalos vagyok, nem suszter!

A bátyám azt mondta, hogy a Völgyesi Jancsi meztelen nője nehézkes, mert bele van kötve a lexikonba, nem hordható zsebben, mint a naptárak. Akárhogy hajlongott a Szalai úr, mindig túl magasan volt a feje ahhoz, hogy lekaphassam a sapkáját. Közelebb léptem, lekapni, aztán usgyi!

– Feketén tetszik csinálni a kredencet? – kérdeztem, hogy lássa, mennyire értem a csíziót.

Ennek a feketének semmi köze nem volt a fekete színhez. Ez a fekete azt jelentette, hogy titokban csinál valamit, amiről nem szabad tudni senkinek. A Szalai úr feketén gyártott hokedlijairól tudott az egész ház, meg még a szomszédos utca is, a fene érti.

Válaszolt, de mintha magának dohogna: – Ez csillag lesz a tanácsházára. Ötágú vöröscsillag. Két méter mestermunka. Azt mondta az a nyíman a lakásügyön, hogy megkapom érte a kis szobát a Topercelék mellett.

– Az jó hely– mondtam –, oda nem csap a villám.

Felkapott egy vésőt.

– Mármint ha valakinek kiáll a repesz az ember fejéből. Mert jól a sarokban van - hátráltam. Ebből a sapkalopásból nem lesz ma már semmi.

Mindennap jöttek a proli kinézetűek megnézni, hogy üres-e a szoba a Topercelék mellett, és van-e rajta lakat meg pecsét. A kis szobán hatósági pecsét volt, meg a Zsiga néni házmesteri lakatja, amióta internáltak belőle egy ezredest. Rejtélyes figura volt. Senki nem tudta, hogy az illető „népellensége" régi ezredes, vagy a néphadseregbe frissen beférkőzött ellenséges kém, úgyis mint „felforgató elem".

– Ezredes – legyintett apám –, ilyen lábbelivel... kubikusbakancs. Én láttam igazi ezredest a légón, nem ilyen mondvacsináltat! Az előtt vigyázzba állt még a Finkel különlegességi sportcipész is! Az a marha nagy

ember! Aki a vállán vitte a pápát a eucharisztikus kongresszuson! És vigyázzba állt előtte!

Ez a pápa dolog nem stimmelt nekem, láttam a Safranekék Tolnai Világlapjában képeket arról a kongresszusról. Hát a pápát senki nem vitte a hátán, ott se volt.

Apám a konyhafüggöny mögül nézte a megüresedett szoba előtt ácsorgó prolikat. Ez nem olyan ház, hogy leálljunk velük diskurálni. De valahogy egyre többen voltak, és nemcsak kinézetűek. Úgy álldogáltak, mint akik buszra várnak, meg néztek fölfelé, mintha madármegfigyelők lennének, valójában alattomosan tülekedtek, testtel nyomakodtak, mindegyik közelebb akart kerülni az ajtóhoz.

– Barátom, micsoda világ! Jobb emberek is vannak köztük! – közvetítette apám. Szenvedély volt benne, micsoda rádiószpíker lehetett volna

– A Csernyi doktor Budáról! Hogy van pofája!

Biztosan őt is kilakoltatták, mondta anyukám. Fel se nézett a lencseválogatásból. De apát bőszítette a régi emlék:

– Még mindig tartozik két pengőmmel!

– Ezen krenkölöd magad? Hol van az már! A végén az utcán söpörték a millpengőket, az infláció mindent elvitt.

– De én kimegyek! Én megmondom neki! – tromfolt apám.

– Ne állj le velük – nézett föl anyám – mire mész vele, csak felhúzod magad, aztán megfájdul a fejed.

Mintha valaki azt mondaná a Szepesinek, hogy a Bozsik most ne íveljen át félpályára, és Puskás Öcsi ne törjön kapura. Apámat nem érdekelte a sport, kapkodta befelé a Karilokat, mert a látványtól megfájdult a feje.

– És a Vodonyecné mit keres itt?! Minden héten IKKA csomagot kap az urától! A zsidó világszervezettől.

A bátyám felbukkant egy pillanatra az ajtó előtt. – Az a DZSOINT – kiabált be – az IKKA nem is zsidó – intett, hogy menjek ki, és már el is tűnt.

– Mindegy, mind egyformák – legyintett apám. – Csomagot kap, és a szobára bazírozik. Kakaóval akarta kifizetni a talpalást. Holland kakaó, mutogatta a dobozt. Hát megmondtam neki, vigye az urához, Amerikába, a nasasszony! Még jó, hogy én nem állok le ezekkel, mert nekem első a család!

A holland kakaó szöget ütött a fejembe: létezhet, hogy az én apámnak vannak rossz döntései? Ritkán persze, mint amikor leugrott a mozgó vonatról egyenest a kalauzlány biztatására. Négy kapoccsal fogták össze a fejét, és lemaradt a disznóvágásról is. Szerintem ezt a kakaót visszautasítani legalább ugyanakkora baklövés volt.

A Szalai bácsinak nem volt családja, ő odament leállni velük.

– Mit akarnak! Nincs itt semmiféle szoba! Ez nem a vursli! – kiabálta, és rakta a kiskocsira a formátlan, enyvszagú, frissen gyalult fadarabokat.

– Ki vagyunk rendelve, kérem – mondta egy fényes hajú, hegedűtokkal a hóna alatt.

– Azt majd a házbizalmi eldönti! – jött ki Holló néni. – Cigányzene októberben, jobbat nem tud?

– Meg ne lássam, hogy itt izélnek a szobám körül! – tolta kifelé a kocsit a Szalai, de nem ijedtek meg tőle. Tudták, hogy repesze van. És hogy nem is az ő szobája, hanem a Tanácsé.

Szerettem a tarka sokadalmat, de apám nem engedett ki az udvarra:

– Menj a szobába, gyakorolni!

Sírt a hegedű a kezemben, mint Dankó Pistának. Vagy még jobban. Hat bés skálát gyakoroltam, az ablak alatt megtorpantak a népek, és nem tudtak továbbmenni. Desz, gesz, ájsz, vertem az ütemet. Amikor a Bitterman Imi nagypapája benzinben mosta a fáslijait, és egyberobbantotta a konyhát a fürdőszobával, én még akkor sem hagytam abba a gyakorlást. Szenvedély az élet.

– Hülye vagy? Mit csinálsz? – a bátyám kiráncigált az udvarra, nyakában bicikligumi lógott, a szája tele volt szeleptűvel. – Gyere, fogd a bringát!

Belsőt akart cserélni, de annyian mászkáltak a kapu alatt, hogy folyton köszönnie kellett, a szeleptűk meg szétgurultak a szájából.

– Kik ezek? – kérdeztem.

A vállát vonogatta:

– Fogd a gumit!

Nekem mindig azt a szemben lévő részt kell erősen lefognom a hegedűs kezemmel, ami a ráfeszítéskor mindenképpen kiugrik az abroncsból.

A prolik meg a jobb emberek is tömörültek tovább némán, amíg nem kezdett gyülekezni a hegedűs családja. Nekik tényleg ide lett megbeszélve. Családilag. A magasföldszint lépcsőjén kiteregették a rongyszőnyegeket, elemózsiát vettek elő, a gyerekek kergetőztek. Ez nem a Zugliget! – kiáltott rájuk Rózsi néni a csukott ajtó mögül, de nem sértődtek meg. Ettek, árulták a szőnyeget, és kártyából jósoltak egy forintért, persze mindenkinek megjósolták, hogy hamarosan lakáshoz jut.

– Ezért én nem fizetek – mondta egy vasutas sapkás –, ez már nekem fix, mert nekem megtekintésem van – és elővett egy cetlit, megmutatni. A többiek nem nézték meg a céduláját, hanem a saját cédulájukat jól megszorították a zsebükben és még szorosabban az ajtóhoz tömörültek. Tudtam, azé lesz a szoba, aki először tud beugrani, ha majd kinyílik az ajtó.

Így van ez az orvosi rendelőben is, hiába osztanak számot. A halálos betegségektől elgyötört, legyöngült nyugdíjasok, mintha hallanák a nagy Kaszás, a halál jeges harangszavát, már órákkal a rendelés megkezdése előtt összegyűlnek a váróban, hogy legalább ne egyedül, hanem orvosi segédlettel múlhassanak ki ebből az árnyékvilágból. Apám meglátja a szuszterműhely kirakatán keresztül a gyülekezést, és én is meghallom a magam harangszavát:

- Ugorj át, fiam, a Németh doktorhoz receptért. Karilt, Andaxint, meg azt a múltkori kis barna bogyót, az nagyon jó volt.

Amikor a Németh doktor átrobog a várón, a csoport átrendeződik, kérőn nyújtják karjukat, mint a Gömöri néni Képes Bibliájában a vakok, bénák és nyavalyatörősök Jézus Krisztus felé, csak a Bibliában nincs odarajzolva kezükbe az SZTK-könyvecske. Mikorra pedig a nővérke kinyitja az ajtót, az üdvözülés kapujában csupa acélos tekintetű, a végső harcra kész, sistergő izmokkal test test ellen feszülő gladiátor áll. A gyengék, az elesettek, a gyerekek elpusztulnak kint a fertőtlenítőtől büdös váróban. Harc az élet.

De ezt a vasutassapkás a mi udvarunkon nem tudhatta, olyan sápatagon egészséges volt, mint aki soha nem járt orvosi rendelőben. Idegesen nézett kifelé, már a kapu előtt is álltak néhányan. Azok azt várták, hogy újra hegedüljek nekik. A lódenkabátos alig tudott tőlük bejönni.

– Itt van, kérem, kiadó szoba? – kérdezte. – Hol él az elvtárs? – rázták a fejüket sajnálkozva. – Szoba?! – és nézték a fekete aktatáskát. A lódenkabátos a háta mögé dugta a táskát, és sétálni kezdett az udvaron. Látszott a feje állásán, hogy az esőcsatornákat ellenőrzi.

– Gyere be, gyakorolni! – szólt anyám.

– Már gyakorolt! – kacsintott a bátyám, és a nyakamnál fogva odébbvitt. – Figyu! Elvegyülsz a tömegben, kettőért is adhatod. Ötven fillér a tied. A fiatal hapiknak. De le ne bukj nekem! – nyomott a markomba egy köteg naptárt. – Én majd az utcán, te az udvaron.

Vállára kapta a biciklit és bevitte a konyhába. Aztán nem jött ki. A szemetes mellett néztem a képeket. A nők sötétek, homályos az egész, még a hónapokat se lehetett kiolvasni a naptárból, ha mondjuk valaki pont arra kíváncsi. Lehet, hogy igaza van Donpedrónak, a női szépséggel sehogy se lehet betelni.

– Ez az a cím? – kérdezte egy svájcisapkás nő. Gyerekkocsit tolt, benne két bőrönd.

– Rossz címet kapott, kedves – mondta egy micisapkás –, már margarin sincs.

Nevettek, de a gyerekkocsis nem törődött velük.

Lassan összegyűlt a komplett cigányzenekar. Az asszonyok minden ajtón bekopogtak rongyért, hulladékért. Az Ilusnak jósolni is akartak, nem tudták, hogy tizenkét macskája van, körülbelül. A férfiak a nagybőgő tokján kártyáztak.

– Disznót bele! Renonc! – kiabáltak. Ezt már ismerem, nálunk is így szokott. Rózsi néni a meztelen lábujjai között kártyát dug át az albérlőnek, Feri bácsi pedig hirtelen lebukik az asztal alá, ahol én nézegetem a perspektívát vagyis a lenti világot, és piros fejjel kiabál lentről, hogy megvan, megfogtam, renonc! Pedig az albérlő fogta meg.

– Bácsi, nyissa ki – kérleltem a bőgőst.

– Nem nyitja ki – súgta egy lány mellettem –, aranyból van a foga.

A lány nagyobb volt nálam. Intettem neki. Visszaintett. A pincelejáróban elővettem egy képet.

– Két forint.

Lement a lépcsőfordulóig, és a sötétben a nyakáig húzta a szoknyáját.

– Egyszer megfoghatod – mondta.

Megborzongtam a huzatban, aztán felmentem, és hunyorogva néztem Zsiga nénit. Egy köteg kulcsot rázott:

– Emberek, figyelem! Oszoljanak!

De a lány utánam jött, add ide, mondta.

– Mit?

– Hát a két forintot.

Kiszámoltam neki minden pénzem, mint akit megszuggeráltak. A mozira kapott egy ötvenet, és még a képet is elvitte. A lenti sötét lépcsőfordulóban ugyan nem láttam semmit, de azt hiszem, nem volt rajta bugyi.

Pidmaniczky bácsi a fejemre tette a kezét.

– Apád itthon van?

A bátyám az udvar túlsó végén integetett, hogy dolgozzak.

Egy overálos állt hozzám a legközelebb. Fiatal hapi volt.

Elővettem egy naptárt. Meg se nézte, csak zsebre vágta és ment tovább. Egy rövidnadrágosnak is mutattam a képeket.

– Az semmi – szívta meg az orrát –, nekem sperhaknim van.

Azért csak elvett kettőt, de nem fizetett, hanem megkérdezte, melyik itt az üres lakás.

A Topercelékére mutattam, mert annak két ajtaja volt, régen ott lakott a háziúr.

– Nem számít, elfoglalom – mondta. Jókor. A Topercel néni nem bírta tovább, hogy háziúri küszöbén cigányok tanyáznak, és megjelent az

ajtóban mint egy vénasszonnyá vált szabadságszobor. Magasra tartott kezében a béke jelképe olajág helyett bilit tartott.

– Ha nem takarodnak innen, ezt öntöm magukra!

Először macskás Ilus jelent meg az ajtajában, aztán a Harsányi néni, a Holló néni, Török néni, akinek a fia, úgy mondják, spanyolos volt, vagyis harcolt a kommunisták oldalán a polgárháborúban, ezért minden évben kapott szenet. Aztán Marsika és Zsófika egyszerre léptek ki az udvarra, szóval minden konyhaajtó kinyílt, csak a mienk meg a lepecsételt ajtó nem nyílt ki.

– Nem bántottuk mi a nagyságos asszonyt – mondta a fényes hajú hegedűs mély hangon –, de nem is akarnánk bántani...

– Húzzák csak el a nótáját – visította a túloldalról macskás Ilus.

– Szerencséje, hogy én nem adom le magam! – kiabált vissza Topercel néni, és becsapta az ajtaját. Én meg bementem egy zsíros kenyérért.

– Mi van? – kérdezte a bátyám. – Mennyit adtál el?

Ingattam a fejem, hát valamennyit.

Pidmaniczky bácsi a recsegő cipőjében apámhoz hajolt:

– János, hát nem érted? Ez most a történelem szava!

– Én suszter voltam harmincnégyben, amikor kilakoltattak, suszter voltam negyvenötben, amikor az oroszok a fazekamba szartak, én suszter vagyok most is! – suttogta apám hangosan.

A bátyám egy ujjal felütötte az állam:

– Elfelejtettél rágni.

Kiültem a zsíros kenyérrel az ajtó elé, néztem a lakásra várókat, és hallgattam a konyhaasztalunknál zajló titkos beszélgetést. A Pidmaniczky bácsi mindig rá akarta venni apámat valami közös üzletre. Meghallgatták a szabadeurópán a híreket, aztán sugdolóztak, de mindenki tudta, hogy miről. Az ötletein sokat rágódtunk, néha elég hangosan. – Belemenjek, Anya? – Kívül meg ott hallgatózott Holló néni, és bekiabált a csukott ajtón, hogy Béres úr, ez bepalizza magát, az uram krombikabátját is elszabta!

Pidmaniczky bácsi kitartó volt, de anyukám bölcsessége ellensúlyozta az ostromot.

Végül nem lett közös telkük Gödön, se közös „úri szabó és cipész" üzletük a Práter utcában. Mért mindig én járjak rosszul, tette fel a kérdést apám hajnalonta. Ez azt akarja, hogy még a címfestőt is közösen fizessük. Átírni a portálomat, meg hogy mi legyen elől, nagyobb betűkkel, a cipész vagy az úri szabó? Akkor mért nem úri cipész is? Cipészet! Cipőművészet! Közben nincsenek is urak, csak elvtársak. Elvtársi úri szabó és cipész? To-

vábbá a Pidmaniczky név több mint a duplája a Béresnek, mégis egyformán fizessünk? Ne menj bele, mondta anyám, és ne menjen bele, kiabálta Holló néni, amikor kora reggel ajtónk elé rakta kis piros fazékban a Jerevánból hazacsempészett maradék fagylaltot: a csokoládé, vanília, puncs összeolvadt különleges keverékét. A Jerevánban egész éjjel sikkasztók, kasszafúrók, stricik, álruhás ávósok meg holtrészeg orosz katonák után takarított, ami által sokat tudott az életről, és amikor meghalt, tizenkét aranygyűrűt meg vagy húsz karórát találtak a hagyatékában.

– Ez most más, bemondta a rádió – mondta Pidmaniczky bácsi, és apám azt felelte, hogy le van szarva a rádió, az nem fizeti ki az adóhátralékomat, a rádió kosztpénzt se ad!

– Maradi vagy, János, egyszer még megbánod. Most a jövőről van szó – mondta sértődötten a Pidmaniczky bácsi, és csak úgy magának recsegtette a cipőjét egy kicsit.

Régen volt ilyen pezsgő élet az udvarunkon.

– El se jössz, megnézni a tüntetést? – kérdezte a Pidmaniczky bácsi, de apám azt mondta:

– Tüntetés? A népi demokráciában nincs tüntetés! Csak vigyázz, nehogy lecsukjanak rémhírterjesztésért, mint a Kovalikot.

– János, nem érted az idők szavát. Az egyetemisták kezdték! Tömeg volt a Petőfi-szobornál. Színész is szavalt! Nem érzed a változás szelét!?

– Én másfajta szelet érzek. Bűzleni fog. Én tüntettem egyszer, harmincegyben tévedésből véletlenül belekeveredtem valami felvonulásba, kaptam is a kardlappal, lóhátról ütötték a fájós vállam, nincs az a gyógyfürdő, ami meggyógyítana. Te csak menj, Feri, majd én itthon tüntetek.

Épp végeztem a zsíros kenyérrel, amikor befutott a Szalai asztalos, fütyülve, mint a hegyivasút. De a Szalai nem csak a kanyarban fütyült, hanem minden lépésnél, mert asztmája is volt. A kiskocsin rajta volt az összes deszka, úgy látszik, hirtelen nem lett időszerű az ötágú csillag a Tanácsháza homlokzatán.

Hátra vonszolta a műhelyéig, és ott a földre dobálta a príma faanyagot.

– Lehet tüzelni, kérem! Mit ér az iparosbecsület! Elfogyott a piros festék! Várjátok csak a szobát! Megkapjátok, mint én! – Az udvar végéből kiabált előre a lakásra váróknak. Recsegve törtek a lécek, nem mertem közelebb menni hozzá. Az utolsó deszka is a földre hullott. Szalai az égnek emelte a karjait, és azt kiáltotta:

– Nem aktuális! – azzal bement a műhelyébe, még csak villanyt se gyújtott. A lakásra várók egy kupacban álltak. A Török néni teát vitt ki nekik, a Holló néni zsíros kenyeret osztott a gyerekeknek.

Egy idegen viharkabátos futott be a kapun, és lihegve azt kiabálta, hogy EMBEREK! EMBEREK! LÖVIK A RÁDIÓT! FORRADALOM! FORRADALOM!

De tudták, hogy ez csak trükk, mert ő akar beköltözni, de minket nem ver át, és az üres szoba ajtajából nem mozdult senki.

Megjelent: Ezredvég 2021/5.